

РЕШЕНИЕ

№ 339

гр. Пазарджик , 31.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, IX НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в
публично заседание на двадесет и девети април, през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: Елисавета Радина

при участието на секретаря Х.В.
като разгледа докладваното от Елисавета Радина Административно
наказателно дело № 20215220200385 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по реда на чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „ТСТ ТРАНС ОЙЛ”ЕООД, ЕИК 203650635,
със седалище и адрес на управление: гр.Пазарджик, местност „Чукур
Савак”, комплекс „ТСТ Ойл”, представлявано от управителя А. С., чрез
адв.Ел.П. против Наказателно постановление 13-002498/17.02.2021г., на
директор на Дирекция „Инспекция по труда“ гр.Пазарджик, с което на
основание чл.416 ал.5 от КТ вр. чл.415 ал.1 от КТ е наложена
имуществена санкция в размер на 1 600 лв. /хиляда и шестстотин лева/.

Релевираните в жалбата оплаквания се свеждат до наличие на
материална и процесуална незаконосъобразност на атакуваното НП, с оглед на
което се иска неговата отмяна.

В съдебно заседание дружеството - жалбоподател, чрез пълномощника си,
поддържа жалбата и искането в нея.

Процесуалният представител на въззиваемата страна оспорва жалбата и е на становище същата, като неоснователна, да се остави без уважение.

Пазарджишкият районен съд, след като съобрази становищата на страните, съобразявайки закона, по вътрешно убеждение и като обсъди събраните по делото писмени и гласни доказателства при съблюдаване разпоредбата на чл.63 от ЗАНН прие за установено от фактическа страна следното:

На 22.06.20г. в стопанисван от дружеството- жалбоподател обект в землището на Пазарджик м. „Чукур Савак“ била извършена била извършена проверка от инспектори в ДИТ св. А. и колегата му Г. Сиракова.

Проверката продължила на 24.06.20 и 16.07.20 г. в ДИТ и по представени от дружеството документи. След като приключила, бил съставен протокол ФА 2016526/15.07.20г. (л. 5 сл.), надлежно връчен на упълномощен представител – св. Г. (пълномощно на л. 14).

Впоследствие св. А. установил, че при изписване на отразените обстоятелства в протокола е допуснал технически грешки, поради което съставил писмо до дружеството - виж на л. 9 Протокол за поправка на очевидни фактически грешки , в което отразил тази своя констатация, както и че на основание чл. 62, ал.2 от АПК предписанията дадени в протокола от 15.07.20г. следва да се считат за невалидни , поради което издава нов протокол от 29.07.20г.

На неустановена дата, но до връчването на протокола от 29.07.20г. ,протоколът за констатираните грешки (на л. 9) бил надлежно връчен на св. Г. (показанията ѝ на л. 52).

На 31.07.20г. на нея бил връчен (виж на л. 25) съставения нов протокол ФА 2016526/29.07.20 (л. 20 и сл.) . Едно от тях по т. 17 от протокола било : „Да се плати брутно трудово възнаграждение на Ц. В. К. - служител, за м. май 2020г. за преустановяване на работа в предприятието, съгласно Заповед на работодателя от 16.03.2020г. по чл. 120в от Кодекса на труда при обявено извънредно положение в страната, съгласно чл. 128, т. 1 и чл. 267а от Кодекса на труда"

След връчването на протокола от 29.07.20 г. Гацава изготвила възражение (л. 26) против дадените с него предписания, което било разгледано от ИА ГИТ и с решение на осн. Чл. 97, ал.1 от АПК (виж на л. 27 и сл.) е отменено само предписанието по т. 24 от протокола от 29.07.20, а всички други предписания по останалите точки са потвърдени.

Липсва последващо оспорване и на 16.10.20г. св. А. отново извършил проверка в обекта, за да провери дали са спазени дадените от него предписания с този протокол. В рамките на тази проверка установил, че предписанието по т. 17 от протокола не било изпълнено, тъй като за посочения в предписанието период - м. май 2020г. не била платена на св. К. брутното трудово възнаграждение за преустановяване на работата съгласно посочената заповед по чл. 120в от КТ при обявено извънредно положение в страната и предвид чл. 128, т.1 и чл. 267а от КТ.

Поради това св. А. съставил процесния акт, приемайки, че нарушението е извършено към първия ден след изтичане на срока , тоест на 22.08.20г.. (съгласно дадения срок с протокола).

Актът за нарушение по чл. 415, ал.1 от КТ е съставен в отсъствие на представител на дружеството след надлежна покана, надлежно предявен на представител (пълномощно за Г.) и връчен репис нему срещу подпис.

Въз основа на акта е издадено НП.

Последното се атакува с доводи за неговата процесуална и материално-правна неизправност. Претенциите за процесуална несъответност с нормативните изисквания са неоснователни. АУАН и НП са издадени при спазване на предвидената за тях процедура и от компетентни органи (л. 36). Съдържанието им е изцяло съобразено с предписващите го норми на ЗАНН (чл.42 и чл.57) , като описанието на нарушението е съвсем детайлно и ясно и създава възможност както за организиране и провеждане правото на защита,

така и за осъществяване на съдебен контрол .

Неоснователно се критикува с жалбата процедурата по съставяне на акта в отсъствие на законов или упълномощен представител на дружеството. АУАН е съставен след като поканата за явяване на 06.11.20 е била надлежно връчена на пълномощника и свидетел по делото Г. (виж на л. 16 и показанията й в с.з.). От показанията на св. А. и декларациите на л. 17 , става ясно, че след като до края на работния ден 06.11.20 не се явил представител на дружеството, те били съставени от посочените трима служители на ДИТ в потвърждение на възприетото обстоятелство. То се потвърждава и с показанията на св. А.. Поради това , напълно законосъобразно актът е съставен в отсъствие на нарушителя, но пък е надлежно предявен на негов пълномощник, комуто е връчен и препис от него. Неоснователно се претендира липса на представителна власт за това действие в рамките на административно-наказателното производство. Представеното пред администрацията пълномощно за Г. – виж на л. 10- е генерално: още в т.1 от него упълномощителят Ан. С. в изрично посоченото качество – и като законов представител на дружеството – жалбоподател е делегирал на свидетелката права да „ извършва от негово име и от името на дружеството и за негова сметка всякакви правни и фактически действия пред всички държавни и общински органи и техните подразделения , като следва изброяване, което обаче е примерно и категорично не е изчерпателно „ ... и др.“). Този цитат от пълномощното е достатъчен, за да се приеме надлежна представителна власт на Г. във всяко действие, в което тя е участвала в рамките на проверката и в развитото се административно-наказателно производство.

Неоснователно се претендира нарушение на чл. 34 от ЗАНН.

Нарушението е било констатирано в проверка, извършена на 16.10.20г. и от извършването му до издаване на акта на 09.11.20 г. не е изтекла една година , а НП е издадено три месеца и половина след акта.

Въобще, в рамките на цялостната проверка за законосъобразност Съдът не констатира наличие на съществени процесуални нарушения, които да са основание за отмяна на НП.

То е законосъобразно и от материално-правна гледна точка. На първо

място следва уточнението, че възражения против даденото предписание по т. 17 с Протокола от 29,07,20г. , вкл. такива относно начина, по който то е формулирано, са изцяло **неотнoсими** към настоящия спор и не подлежат на разглеждане в настоящия процес. Това предписание е дадено с протокол, предписанията в който са били обжалвани по съответния ред и в този смисъл са налице изричните показания на св. Г. и приложеното решение ИА ГИТ на осн. чл. 97, ал.1 от АПК (виж на л. 27 и сл.), с което предписанията по протокола за изцяло потвърдени с изключение на това по т. 24. Това решение на изпълнителния директор на ИА“ГИТ“ не е било оспорено в 14-дневния срок пред АС Пазарджик (виж показанията на Г.) . Недопустимо е в рамките на настоящия спор да се проверява законосъобразността на предписания, които са легитимирани от компетентния за тяхната проверка орган. Тази проверка е била инициирана от дружеството с **възражението на л. 26** , в което относно процесното предписание по т.17 (както и относно аналогичните му по т. 1-10 , т.12 -19) **не се твърди**, че **работникът е ползвал вид отпуск (в случая – неплатен)**, поради което да не му се дължи **възнаграждението по чл. 267 а от НК** (за времето, през което работата със заповед на работодателя е преустановена поради обявено извънредно положение) в случаите по чл. 120 в от КТ. Затова и такова се дължи, както е приел компетентния да прецени законосъобразността орган – ИА „ГИТ“ с окончателния си акт - на л. 30 (решението не е обжалвано – виж показанията на Г.) .

Липсата във възражението до ИА“ГИТ“ на твърдения, че работникът -св. К.- е ползвал неплатен отпуск създаде сериозни съмнения относно факта на ползването му, независимо, че той е заявен в показанията ѝ (виж на л. 69). Всъщност, тя признава, че била в неплатен отпуск,но не може ясно да фиксира периода на ползването му – първоначално твърди ,че било за „близо един месец“ от 20 март, като не помни дали май е ползвала такъв вид отпуск. След това обаче признава, че ползвала този отпуск по предварително подписана от нея молба – тази на л. 57, която пък действително касае периода 01-29.05.20г. От друга страна обаче, на 31.07.20 (виж съобщение на ел. адрес на л. 67) от дружеството са изпратили на ДИТ по повод изисканите във връзка с проверката документи същата молба, но неподписана от св. К. . Става ясно, че към датата на изпращане на ДИТ 31.07.20г. тази молба не е била подписана от работника, а това е станало впоследствие. Тоест – към м. май, когато

работникът е ползвал такъв вид отпуск, това не е станало по надлежна негова молба, въз основа на която работодателят може на посоченото основание чл. 160 о КТ да разреши ползването на този вид отпуск. В този смисъл се възприе за недостоверни твърденията на св. К., че е подала предварително подписана молба за ползване на неплатен отпуск през май 2020г. Така, че *през този месец тя въобще не е ползвала такъв вид отпуск*, а формално и след проверката са създадени съответните документи (молбата й а отпуск) с цел да се установи за нуждите на проверката заявяването му, като молба дори не е била подписана към момента на представянето й в ДИТ Пазарджик, а в един по-късен момент.

Извън това обсъждане, ясно се посочи, че предписанието по процесната т. 17 от протокола от 29.07.20, е влязло в сила и станало задължително за изпълнение. Възражения против него в настоящото производство са недопустими и не са от компетентността на този съд.

В този смисъл даденото предписание по т. 17- от протокола №2016526/29.07.20г. са били задължителни, като проверката дали то е изпълнено от работодателя е извършена месец и половина след изтичане на срока. Той е изтекъл на 21.08.20г. и поради това правилно е прието, че нарушението е извършено на 22.08.20г.

Фактът на извършването му не е спорен и е несъмнен установено с подробните и убедителни показания на актосъставителя и приложените писмени доказателства на л. 31 и следващите.

Предвид горното обсъждане, нарушението, изразено в бездействие от страна на адреса на това предписанието, е факт. Правилно е възприет и автора на нарушението, доколкото адресат по предписанието (основателно) е работодателят в лицето на дружеството - жалбоподател. Напълно ирелевантно е обстоятелството дали упълномощената от управителя на дружеството Г. е уведомила последния за дадените предписания и необходимостта от изпълнението им, доколкото тези обстоятелства касаят отговорността за координацията в съответната комуникация (ако въобще такава е следвало да се осъществи, доколкото на Г. са делегирани генерални пълномощия).

Ирелевантно за обективната съставомерност на нарушението е също дали длъжностното лице по ЗБУТ е „било повече в движение и поради това не успяла да подпише“ (виж показанията на Г. на л.52) ;още повече като се има предвид, че протоколът с предписанията е получен на 31.07.20г.1 а проверката за изпълнение на предписанията по него е извършена едва на 16.10.20г. (повече от месец и половина след изтичане на срока за изпълнението им).

Основателно работодателят е санкциониран за извършеното нарушение с имуществена санкция от 1600 лева , която незначително отстои от минимума (1500 лева), предвид съществуващата възможност не само до изтичане на срока по предписанието, но и до проверката за изпълнение. Освен това, за всяко едно неизпълнено предписание по коментирания протокол е съставен АУАН и НП.

Несъстоятелни са твърденията, че за неизпълнение на това предписание няма нормативно предвидена санкция, което възражение процесуалният представител на дружеството неубедително мотивира с чл. 415, ал. 2 от КТ. Действително, последната норма предвижда административно наказание за неизпълнение *на предписание по чл. 405а, ал.4 от КТ* и се отнася до *предписание на работодателя да предложи на работника или служителя сключване на трудов договор*. Процесното предписание съставлява по принудителна административна мярка и за нейното неизпълнение отговорността е именно по посочената в санкционния акт норма на чл. 415, ал.1 от КТ.

Горното предпостави решението за потвърждаване на НП, а то – основателността на претенцията за юриконсулско възнаграждение, което следва да се определи в размер на 100 лева (предвид конкретната степен на фактическа и правна сложност на делото, броя на заседанията, *в които е проведено съдебно следствие* и обема на доказателствения материал) .

С оглед на изложеното и на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН Пазарджишки районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление 13-002498/17.02.2021г., директор на Дирекция „Инспекция по труда“ гр.Пазарджик, с което „ТСТ ТРАНС ОЙЛ“ЕООД, ЕИК 203650635, със седалище и адрес на управление гр.Пазарджик, местност „Чукур Савак“, представлявано от управителя А. С., основание чл.416 ал.5 от КТ на основание чл.415 ал.1 от КТ е наложил имуществена санкция в размер на 1 600 лв. /хиляда и шестстотин лева/.

ОСЪЖДА „ТСТ ТРАНС ОЙЛ“ЕООД, ЕИК 203650635, представлявано от управителя А. С., да заплати на ИА ГИТ сума в размер на 100 лева.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението Пазарджишкия административен съд.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____